

Τὸ Θέατρο

Θίασος Κοτοπούλη : Ζάν 'Ανουίλ : «Ταξιδιώτης χωρίς αποσκευές»
Θέατρο 'Αλίκης- Θίασος Κοτοπούλη : Π. Καγιᾶ : «Τιμόνι στὸν 'Ερωτα»
Θέατρο-Θίασος 'Αργυροπούλου : Σασά Γκιτρού : «'Ο Ζηλιάρης».

Ἡ θεατρικὴ χειμερινὴ περίοδος ἄρχισε μὲ τοὺς καλύτερους οἰωνοὺς καὶ προ-

μηνύεται ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα, ἂν κρίνωμε ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ ἀναγγέλλουν τόσο τὸ «Βασιλικὸ Θέατρο» ὅσο καὶ οἱ ἄλλοι θίασοι. Ὑστερὰ ἀπὸ τὶς περίφημες σὲ συνοχή, ἀνέβασμα, παραστάσεις τῆς «Κυρᾶς τῆς θάλασσας» τοῦ Ἴψεν, ἀπὸ τὸ θίασο Ἄνδρεάδη, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ πιστὸς σ' ἓνα πρόγραμμα ἀνώτερης ἀληθινὰ τέχνης, ὁ θίασος τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη μᾶς ἔδωσε ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα κομμάτια τοῦ συγχρόνου γαλλικοῦ θεάτρου, τὸν «Ταξιδιώτη χωρίς ἀποσκευές» τοῦ Ζάν 'Ανουίλ καὶ ὄχι Ἄνουίγ, ὅπως κακὰ ἐπεκράτησε νὰ προφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Τὸ θέμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι βέβαια κοινότυπο: ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε τὴ μνήμη του, συνεπεία τραύματος ἀπὸ τὸν πόλεμο· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει καμμιά σημασία, γιὰτὶ ἡ πρωτοτυπία τοῦ συγκλονιστικοῦ αὐτοῦ δράματος εἶναι ἄλλου στῆ μαεστρική οἰκονομία του, στῆ γνώση τοῦ θεάτρου, στῆ ὁλοκληρωμένη ἐκφραση τῶν τύπων, ἀκόμα καὶ τῶν δευτερωτέρων, μὲ δυὸ λόγια τὴν ἀρχιτεκτονική του καὶ στῆν ποίηση ποὺ τὸ λούζει. Φυσικά, πολλοὶ θὰ βροῦνε ὅτι εἶναι ἐγκεφαλικό, ὅτι δὲν προέρχεται ἀπὸ περίσσεια ψυχῆς, ἀλλ' ὅπως παρουσιάζεται, μὲ τὶς ἄπειρες προεκτάσεις του, μὲ τὶς σκέψεις ποὺ γεννᾶ στὸ θεατὴ γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρωπίνου Ἐγῶ, γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ παρόντος μὲ τὸ παρελθόν, συγκινεῖ καὶ συναρπάζει καὶ τὸν πιὸ ἐπιφυλακτικὸ, καὶ τὸν πιὸ αὐστηρὸ κριτῆ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἔργο, ποὺ, ὅπως εἶπαμε, εἶναι ἓνα κομμάτι ἀξιόλογο, στῆ μεγάλη του ἐπιτυχία συνέτεινε τὸ ἐξαιρετικὸ του ἀνέβασμα ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη κ. Κούν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτες του. Ἡ ὅλη παράσταση ἔφερε τὴ σφραγίδα ἑκείνης ἐργασίας φροντισμένης καὶ ἀπόλυτα αἰσθητικῆς Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ εἶχαν ὁμοιογένεια καὶ ἡ ἐκτέλεση ἓνα ρυθμὸ ἀξιοζήλευτο. Ἡ κυρία Ρίτα Μυράτ ἔπαιξε τὸ παιδάκι μὲ μιὰν ἀφέλεια καὶ γοητεία ποὺ συνήρπασαν τὸ θεατῆ, ἐξαίρεση δὲ ἦταν οἱ κυρίες Χαλκούση, Λώρη καὶ Στεφανίδου, καθὼς καὶ ὁ κ. Ἀρῶνης. Ὁ κ. Γιῶργος Παπαῦς στὸν ρόλο τοῦ «ἀνθρώπου ποὺ ἔχασε τὴ μνήμη του» ἀναδείχτηκε χωρὶς ὑπερβολὴ μεγάλος καλλιτέχνης, μὲ ὀριμότητα καὶ κατανόηση ποὺ τὸν τιμοῦν καὶ τὸν τοποθετοῦν πιά στῆν πρώτη γραμμῆ. Δημιούργησε καὶ ἀγάπησε τὸ ρόλο του καὶ μελέτησε κάθε λεπτομέρεια, παρουσιάζοντας μιὰ γραμμῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος καὶ ἓνα παίξιμο λιτὸ καὶ συγκινημένον μαζί. Τὸ σκηνοθετικὸ εὖρημα τοῦ κ. Κούν μὲ τὸ «μπαλλέτο» — ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκφραση — τῶν ὑπηρετῶν ἦταν ἓνα χάσμα, μιὰ δημιουργία ἀπόλυτα καλλιτεχνική καὶ θεατρική μαζί, ποὺ προσέθεσε ἓνα τόνο εὐθυμίας ἀπαραίτητο στῆν ὅλην παράσταση. Ὅσο γιὰ τὴ μουσική τοῦ κ. Χαρατσάρη ποὺ συνῶδευσε τὸ κείμενον στὰ ἰντερμέδια αὐτὰ ἦταν κάτι τὸ ἀπόλυτα προσαρμοσμένο καὶ δειχνεῖ ἓνα νέο μὲ ταλέντο ποὺ ξέρεῖ νὰ μπῆ στὸ νόημα καὶ στὶς βαθύτερες προθέσεις ἑνὸς συγγραφέως.